

ע"פ 27415/02/15 - המערער בע"פ 27415-02-15, אלמן גילילוב נגד המשיבה בע"פ 27415-02-15, (המערער בע"פ 42278-02-15, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

ע"פ 27415-02-15 אלמן גילילוב נ' מדינת ישראל
ע"פ 42278-02-15 מדינת ישראל נ' אלמן גילילוב
המערער בע"פ 27415-02-15 אלמן גילילוב
(המשיב בע"פ 42278-02-15) ע"י ב"כ עו"ד מ' ברקאי
נגד
המשיבה בע"פ 27415-02-15 מדינת ישראל
(המערער בע"פ 42278-02-15) באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק-דין

השופט ר' פרידמן-פלדמן:

1. לפנינו ערעור הנאשם (להלן בפסק הדין: "המערער") וערעור המדינה (להלן בפסק הדין: "משיבה") על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט איתן קורנהאוזר) מיום 5.1.2015, בת"פ 42249-09-12.

ערעורו של המערער התייחס, תחילה, גם להכרעת הדין, אך במהלך הדיון בערעור חזרה בה ב"כ המערער מהערעור על הכרעת הדין, והתמקדה בטיעונים לעניין גזר הדין.

ההליכים בבית משפט קמא:

2. בבית משפט קמא הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977, ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

על פי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המערער, חבר המערער לאחר, אשר הציע לו לגנוב משאית מירושלים ולהסיעה למחסום טייבה בתמורה לסך של 1,500 ₪. המערער הסכים להצעת האחר, וביום 13.9.2012, קיבל לידיו מפתחות משאית וגנב אותה מחניון בירושלים. המערער נהג במשאית הגנובה עד פאתי מחסום הכניסה לטייבה, זאת כשלפניו נוהג האחר ברכב "מוביל".

3. לבית-משפט קמא הוגשו תסקירים של שירות המבחן, בהם תוארו נסיבות חייו של המערער, המוכר לשירות המבחן

מתיקים קודמים. צוין כי מדובר במערער המעורב בעבירות פליליות, זאת בשל מאפיינים אימפולסיביים, צורך בטיפול מידי וקשיים בשליטה פנימית. צוין כי נעשה ניסיון להליך טיפולי, אך בשל חוסר שיתוף פעולה מצד המערער, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית. המלצת שירות המבחן הייתה להימנע מהטלת מאסר בפועל.

4. בגזר דינו קבע בית-משפט קמא את מתחם העונש ההולם בין 9 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר, מאסר מותנה, וכן פסילת רשיון, וגזר עונשו של המערער כמפורט לעיל.

בית-משפט קמא דחה את טענת המערער לגבי ההשלכות שיש לסגירת התיק בעניין "האחר" המוזכר בכתב האישום, וזאת בהיעדר ראיות לנטען לעניין זה.

טענות המערער:

5. טענתו המרכזית של המערער, נוגעת ל"אכיפה בררנית". נטען כי ההחלטה שלא להעמיד לדין את שותפו של המערער, הינה תוצאה מפלה, הפוגעת באופן משמעותי בתחושת הצדק וההגינות, ומקימה למערער הגנה מן הצדק. נטען שההחלטה שלא להעמיד לדין את השותף הייתה צריכה להביא לביטול כתב האישום נגד המערער או להקלה משמעותית בעונש.

עוד נטען כי מדובר באכיפה סלקטיבית, המפרה את זכותו החוקתית של המערער לשוויון.

המערער טוען כי טעה בית-משפט קמא, בקביעתו שלא הוצגו לפניו ראיות לביסוס טענתו לפיה התיק נגד השותף נסגר חרף ראיות מוצקות לאשמתו. לטענת המערער, חלקו של השותף באירוע גניבת הרכב מפורט בכתב האישום שהוגש נגד המערער. לפיכך, המערער לא צריך היה להביא ראיות לגבי עניינו של השותף. הודאתו בכתב האישום מבטאת את הסכמת הצדדים לגבי כל המתואר בכתב האישום, ולא רק לגבי החלקים המפלילים את המערער.

6. לגבי העונש נטען גם כי הקלה בעונשו של המערער תעלה בקנה אחד עם המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר בפועל על המערער.

טענות המשיבה:

7. המשיבה טוענת כי בית-משפט קמא לא ייחס את החומרה הראויה והמתבקשת לעבירה בה הורשע המערער, ולא גזר עליו עונש ההולם את חומרתה. נטען כי בית-משפט קמא עמד בדבריו על חומרת העבירה, אך לא יישם רטוריקה מחמירה זו עת השית את העונש המתון שהוטל על המשיב. לטענת המשיבה, לא ניתן המשקל הראוי לעברו הפלילי והתעבורתי של המערער, אשר עבר את העבירות בעת שביצע עבודות שירות בתיק אחר, ולא ניתן המשקל הנכון לאמור בתסקיר שירות המבחן. נטען כי ניתן משקל רב מידי לנסיבותיו האישיות של המערער, וכי יש להעדיף את האינטרס הציבורי של גמול והרתעה, כמו גם הגנה על הציבור, על זה האישי של המערער.

דין ומסקנות:

8. דינם של שני הערעורים להדחות.

9. לגבי העתירה לביטול ההרשעה וביטול כתב האישום בשל אכיפה בררנית -

כאמור, במהלך הדיון בערעור חזרה בה ב"כ המערער מטענה זו, לאחר שהובהר שהטענה, **כעילה לביטול כתב האישום**, עלתה לראשונה בבית משפט זה.

10. אשר להשלכות שיש לטענה הנוגעת לאכיפה בררנית על עונשו של המערער -

בבית-משפט קמא טען סנגורו דאז של המערער, כי בהתאם לכתב האישום שהוגש כנגד המערער, "האחר" הוא יוזם העבירה והעברין העיקרי, ואילו המערער הוא הזוטר. לטענתו "הראיות נגד האחר היו טובות. הנאשם הודה בחקירתו במשטרה, ונטל אחריות על מעשיו. הם החליטו לסגור את התיק, אבל העובדות הן של כתב האישום... זה צורם שהעברין העיקרי יוצא בלי כלום, והוא שנטל אחריות משלב החקירה, יצא עם העונש על כל התיק הזה".

בקשתו הייתה להשית על המערער עונש שאינו עונש מאסר.

איננו רואים מקום לקבל טענתו של המערער בדבר אכיפה בררנית. אכן, בכתב האישום שהוגש בעניינו של המערער, פורט חלקו לכאורה של האחר. יחד עם זאת, מדובר בחלק מ"סיפור" מעשיו של המערער, חלק מהרקע והצגת התמונה המלאה, ככל שהדברים נוגעים **למערער**, ואין בכך כדי להעיד כי היו בידי המשיבה די ראיות המאפשרות להעמיד לדין גם את האחר.

מי שנתפס בסמוך למחסום במשאית הגנובה, כשהוא יושב במושב הנהג עם המפתח בסוויץ, היה המערער, וכלפיו היו די ראיות להעמדה לדין. לגבי "האחר" - המשיבה חשדה בו כי נהג ברכב מוביל את המשאית הגנובה, אך סברה כי אין די ראיות להעמדתו לדין.

בע"פ 8204/14, מחמד זלום ואח' נ' מדינת ישראל (15.4.2015), קבע בית המשפט לגבי טענה בדבר אכיפה בררנית:

"בית משפט קמא קבע, בצדק, כי אין מקום להקל בדינם של המערערים בשל העובדה כי מעורבים אחרים באירוע לא הועמדו לדין. אכן, אכיפה בררנית עשויה לשמש כנימוק להקלה בחומרת העונש, גם אם אין מקום להורות על ביטולו של כתב האישום הפגום (עניין בורוביץ, 808; ע"פ 5121/08 ג'אבר נ' מדינת ישראל (4.7.2011); גבראל הלוי תורת הדין הפלילי ב 748 (2011)). עם זאת, וכפי שפורט לעיל, המערערים לא הוכחו כי המשיבה נקטה באכיפה בררנית בעניינם, ועל כן, לא היה מקום ליתן משקל לטענות המערערים בעניין זה, בשלב גזירת עונשם".

ובעניינו, חזקה על המשיבה כי פעלה כראוי וכנדרש ממנה, עת החליטה על סגירת התיק בעניינו של האחר. המערער לא הוכיח כי המשיבה נקטה באכיפה בררנית בעניינו, טענת המשיבה לגבי האחר לא נסתרה, וממילא, העובדה שלא הוגש כתב אישום בעניינו של האחר איננה יכולה לסייע למערער.

11. אשר לעונש שנגזר על המערער -

כלל הוא, כפי שנקבע פעמים רבות, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14); ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי (24.11.14); וע"פ 4235/14 ראאד חאטיב (3.2.15)). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרוך טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

בעניינו, בית משפט קמא התחשב בכל הנסיבות הרלוונטיות, הן בקביעת מתחם העונש ההולם והן בגזירת דינו של המערער בתוך מתחם הענישה.

לגבי מתחם העונש ההולם, התייחס בית המשפט למהות העבירה של גניבת רכב וחומרתה, ובעיקר גניבת משאית שהינה כלי רכב בעל ערך רב; לעונש הקבוע בחוק לעבירה זו; לנפישות העבירה והפגיעה הכלכלית הקשה הנגרמת ממנה; ולפגיעה בביטחון האישי אותה חש האזרח.

עוד התחשב בית המשפט בנסיבות ביצוע העבירה - המערער ביצע את המיוחס לו תוך חבירה לאחר, אשר הציע לו תמורה כספית על מנת לגנוב את המשאית ולהעבירה למחסום טייבה. טענת המערער לגבי חלקו השולי בעבירה נדחתה, כאמור, על ידי בית המשפט, ונקבע כי המערער לא היה זוטר בביצוע העבירה - הוא שביצע בפועל את מעשה הגניבה, ולאחר מכן נהג במשאית מרחק רב מירושלים לטייבה. העבירה בוצעה בתחום, תוך שימוש ברכב נוסף שאמור היה להתריע מפני סכנת הגילוי. למערער אף לא היה רישיון לנהיגה במשאית.

לגבי העונש המתאים התייחס בית המשפט לעברו הפלילי של המערער, לאמור בתסקיר שירות המבחן לגבי אופיו של המערער ולכך שהמערער לא נרתם להליך הטיפולי שהוצע לו. לקולא התייחס בית המשפט להודאתו של המערער ולקבלת אחריות על ידו, להשפעת העונש עליו ועל סביבתו הקרובה ולנסיבות חייו. כן התחשב בכך שמדובר במאסר ראשון של המערער.

בנסיבות אלה, העונש שנגזר על המערער אינו מצדיק התערבות של בית משפט שלערעור, ולפיכך הערעורים ההדדיים נדחים.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ' בסיוון התשע"ה, 7 ביוני 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת

יורם נועם, שופט